

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V zadevi enakopravnosti pri južnej železnici.

(Izvirni dopis iz Spodnje Štajerske.)

Vedno v širje in širje kroge slovenskega naroda segajoče gibanje zoper južno železnico, zoper jedini zavod, ki se skozi in skozi kaže sovražnega slovenskemu narodu, ter hoče na vsak način ohraniti si kolikor to mogoče značaj nemškega in germanizatoričnega zavoda, prisililo je ravnateljstvo te železnice, da je vsaj nekoliko se udalo narodnim terjatvam, toda le za Slovence — na Kranjskem.

Kar je dovolilo, je bore malo, samo napisi na kranjskih postajah se bodo napravili tudi slovenski in sprevodniki bodo morali v naprej klicati imena postaj tudi v slovenskem jeziku. To je vse!

S tem se je hotelo dvoje doseči: V oči ljudem pesek metati, češ, saj nismo protivniki narodne enakopravnosti in slovenskemu jeziku, in potem so hoteli po načelu „divide et impera“ razdvojiti Slovence na Kranjskem in ostale Slovence, ter odcepiti prve od drugih.

Prepričani smo, da južna železnica tega, kar je nameravala, ne bode dosegla, da Kranjci za to skledico leče, ki jim jo je južna železnica ponudila, ne bodo v tem, za nas tako važnem vprašanji zapustili ostalih Slovencev.

Zadnji ukrep južne železnice prouzročil je tukaj na spodnjem Štajerskem veliko nevolje.

Kakor čujemo, začele so se sedaj slovenske občine resno potegovati za pravice slovenskega naroda, ter zahtevati, da južna železnica Slovincem na Štajerskem tudi jedenkrat prizna to, kar jim je država že pred desetletji priznala, namreč enakopravnost. Prva mej temi občinami bila je občina sv. Jurij na južnej železnici. Sme si svesta biti, da ne bo ostala sama!

Kaj bodo pa Slovenci na Kranjskem storili? Ali bodo molčali, in gledali od daleč držeč križem roke, kako se njihovi bratje onostran Save potegujejo za veljavo slovenskega jezika zoper ta nam skozi in skozi sovražni nemški zavod? Ali je dobil pri njih vsaj že pri tej železnici slovenski jezik tisto veljavo, ki mu gre? Gotovo ne!

S tem, da je par postajnih imen slovenskih, da se nekaterih postaj imena kličejo tudi slovenski,

Slovenci tudi na Kranjskem samem neso mnogo na boljsem, kakor dozdej. Kajti vse drugo ostane pri starem. Stranke bodo dobivale, kakor doslej tovarne in vozne listke sploh vse tiskovine v jedino zveličavnej nemščini, vsa druga naznanila, oklici, napisi, v vozovih, kako se ima potnik ravnati, itd. itd., vse to ostane nemško, tudi na Kranjskem. Italijanščini, celo angleščini in francoščini, tem ne avstrijskim jezikom, se v tem oziru priznava od južne železnice več veljave in več pravice, kakor slovenščini, če ravno ima s Slovenci gotovo v jednom letu več opraviti, kakor z angleškimi strankami v jednom stoletji. Občevanje s strankami ostalo bode, kakor dozdej le nemško, kajti uradnikom ne bo treba, kakor dozdej ne, znati slovenski.

In če prestopi Slovenec s Kranjskega mejo svoje dežele, bode se mu dozdevalo, da je došel v popolnem tuj svet, kjer mu povsod doni na ušesa pri južnej železnici nemščina in nič ko nemščina.

Mi upamo torej, da bodo tudi na Kranjskem povzdignili glas za pravice slovenskega jezika pri južnej železnici; posebno pa to pričakujemo od kranjskega deželnega zbora. Naj ta zbor vzdigne vendar vsaj jedenkrat svojo veljavno besedo za slovenski jezik. Mi smo prepričani, da zbor, v katerem sedijo veljaki slovenski, ne more molčati, kedar govorijo že uborne vasice za slovenski jezik. Ali ne bodo pri tem naši veljaki to, kar bi morali biti, namreč voditelji?

In Ljubljana? Vedno se pravi, da je Ljubljana središče in srce slovenskemu narodu? ali to srce ne čuti, ne govori nič za najdražjo svetinjo slovenskega naroda, njegov jezik? Prvo mesto na Kranjskem bodi tudi prva voditeljica drugim, mestam in občinam tam, kjer velja, potegovati se za pravice naše.

Mi ne zahtevamo od južne železnice bog ve kaj.

Naše terjatve so jako skromne in majhne; za to ne moremo od njih odstopiti niti pičice, in južna železnica nam jih mora dovoliti, že v svojem interesu!

Kar mi hočemo, je,

1. po vsem Slovenskem naj se nastavljaajo le taki uradniki in služabniki, ki morejo z ljudstvom občevati, ki so tudi slovenščine popolnem zmožni,

2. vsi javni napisi, oklici, naznanila na postajah naj bodo tudi v slovenskem jeziku,

3. uradniki naj občujejo s strankami v jeziku, katerega se slednje poslužujejo,

4. občinstvu dajajo naj se v roke vse tiskovine, kakor vozni in tovarni listi itd., ne le nemške, ampak slovensko-nemške!

Deželni zbor kranjski.

(IX. seja dne 22. decembra 1885.)

(Dalje.)

Poslanec dr. Dolenec pravi, da ni za predloge odseka in da bode stavljal poseben predlog. Na Kranjskem sta sedaj dve železnični progi. Prva, gorenjska železnica, prižvižga v Ljubljano, ostane tu nekaj trenutkov in oddrda brez koristi in brez škode, kakor sv. Blaža blagoslov. Prava mōra za glavno mesto in za deželo pa je južna železnica in nje postopanje je za kranjsko deželo naravnost uničevalno. (Ohoklici nemških poslancev) Koliko škodujejo blagostanju kranjske dežele visoki tarifi južne železnice! Torej je potrebnejša, nego dolenski železnica druga zveza kranjske po Rudolfovi železnici z Jadranskim morjem, da se ustvari škodljivi južni železnici konkurentna progā.

Dr. Dolenec predlaga v tem zmislu, da se naroči deželnemu odboru, naj stopi v zvezo tudi s korporacijami drugih dežel, katere se zanimajo za podaljšanje južne železnice do Jadranskega morja.

Poslanec Luckmann izjavlja, da ga veseli, da se poudarja vsestransko važnost dolenske železnice, saj jej tudi predgovornik ni protiven. Stvar, katero je nasvetoval dr. Dolenec, razpravljala se je že v gospodarskem odseku in se bode stavljal kmalu v zbornici poseben predlog o njej. Konsorcij upa, da bodo podrobni načrti še to zimo dogotavljeni. Kar se tiče proge same, ni na isto konsorcij prav nič uplival. Ko bodo črteži dovršeni, potem bode nalog državnih poslancev naših izposlovati deželi državno pomoč.

Dr. Poklukar opomni, da je jednak nasvet, kakor ga je stavljal poslanec dr. Dolenec, razpravljan bil v gospodarskem odseku in je dotična priloga že v tisku.

Poročevalec poslanec vitez Gutmansthal naprosi navzočne državne poslance, naj se krepko

LISTEK.

Charles Nodier.

(Spisal Ivan Železnikar.)

(Dalje.)

Ko je nastopil tretji guverner Junot, takrat je Napoleonova zvezda že začela temneti. Izbrali so ga menda zaradi tega, ker je bil slaven vojak. Najslabši položaj pa je našel Fouché, kajti postavili so ga na mesto, že izgubljeno.

Ko je prišel v Ljubljano, bilo je že skleneno, da se ilirske dežele dādo Avstriji nazaj, samo da je stvar bila tajna.

Za prihoda Fouchéjevega v Ljubljano, zavzel je Nodier že jako lepo stališče. Njegovi feljtoni o narodni statistiki, posebno o jezikih pridobili so mu znanje z delavnimi in za vedo navdušenimi možmi, ki so povsod cvet narodov in katerih ima Ilirska na stotine.

To stališče opozorilo je Fouché-ja na Nodiera in spomnil se je, da je Nodiera oče bil njegov učitelj. Fouché poklical ga je v svoje stanovanje v Cojzovo palačo na „Bregu“.

Nodier novega generalnega guvernerja še ni osobno poznal, vsaj pod naslovom „vojvoda Otrantskega“ si ga ni mislil, pač pa mu je bil Fouché kot markanten član konventa dobro v spominu. Bil je torej „presenečen in ganjen“ na srčnosti, s katero ga je Fouché vsprejel. Vojvoda bil je sploh v vsem svojem obnašanji priprost, deloma ker mu je bilo prirojeno, deloma iz političkih nagibov. Gospodstvo Napoleonovo nagibalo je k zatonu, torej ni kazalo, postopati tako oblastno, kakor sta prvi in drugi guverner, posebno ne pri „narodu, na svojo svobodo ljubosumnem, v trenutku, ko ga je klicala vsa Evropa, naj si svobodo zopet prisvoji.“ K tem besedam Nodiera treba pač pristaviti, da je res vsa Evropa klicala naš narod, a da bi bil na svojo svobodo ljubosumen, to je pa le Nodiera „licentia poetica“.

Sicer pa Nodier vojvodo Otrantskega jako plastično slika: Vojvoda Otrantski s svojo sivo suknjo, okroglim klobukom, v navadnih šolnih ali škornjah, peš šetajoč sredi svojih otrok, svojo lepo hčerko na roki vodeč, odzdravljajoč, kdor ga je pozdravil, brez afektacije, domišljavosti, etikete, brez pomisleka posedajoč, kadar je bil utrujen, bodi si

na klopi na šetališči ali pred kako hišo; ta vnanja stran meščanskega življenja, patrijarhalske bonhomije in narodu prikladnega obnašanja, to priljudno postopanje absolutne sile, vzbudilo je več simpatij, nego vsa prošla leta francoske okupacije. To čuvstvo je mnogo pripomoglo, da so se zmanjšale neprilike in nevarnosti brezbrojne, odhajajoče vojske, ki je prišla v spremstvu bajonetov, a ni imela nobenih bajonetov več za svojo obrambo, ko je napočila odločilna ura.

„Ali naj povem, — piše Nodier — da je najnežnejša in najiskrenejša naklonjenost skrbela, da se zmanjša odurnost poniževalne nujnosti, da ne bi čutili sramote? Ali naj pripovedujem, da so ljudje ki so najbolj kljubovali naši okupaciji in po njej tudi največ škode trpeli, bili prvi, ki so naše kavdinske rogovile zakrivali draperijami in venci in da so se od nas prijateljski poslavljali na osvobojenih svojih mejah? In vendar nas neso ljubili! Kateri pa je še kdaj ljubil tujca mojstra, mojstra, kakeršen je bil Francoz pri narodih, katere si je podjarmil! Moralo se je videti, da se more verovati. A tak bil je narod ilirski, tako naiven v svojih utisih, tako vzgleden v svoji pravosti, tako zvest

potegnejo za stvar in prosi tudi deželnega predsednika barona Winklerja naj tej zadevi ohrani svojo naklonjenost.

Dr. Dolenec umakne za zdaj svoj predlog in se potem vzprejmo nasveti gospodarskega odseka.

Poslanec dr. Dolenec poroča v imenu odseka za poročilo deželnega odbora o oddelku, tiskajočem se šolstvu.

Povodom sklepa Ljubljanskega mestnega odbora, da se naj na ljudskih šolah Ljubljanskih uvede slovenski učni jezik in da se s poukom v nemščini začne v tretjem razredu, obrnil se je deželni odbor do deželnega šolskega sveta s prošnjo, da naj blagovoli za tri- in štirirazredne ljudske šole s slovenskim učnim jezikom na deželi upeljati tisti učni načrt, kateri se je potrdil za Ljubljanske ljudske šole.

Dr. Dolenec pristavi, da stvar še ni popolnoma dognana, da naj pa deželni zbor vzame odobravajoč sklep dež. odbora na znanje, ter ga isti v sporazumljenju s c. kr. deželnim šolskim svetom izvrši. (Se odobri.) Dalje poroča:

Deželnozborni sklep V. seji dne 26. sept. 1. 1884, da naj vlada ukrene, da se na Ljubljanskem učiteljski nastavi stalni učitelj za pouk v kmetijstvu, naznanil je deželni odbor deželnemu predsedstvu s prošnjo, da bi se povoljno rešil.

Po naročilu deželnega zbora v 3. seji 1. 1884 se je deželni zbor v novič obrnil do c. kr. deželnega šolskega sveta, da naj po svoji moči pri višji šolski oblasti dela na to, da bi se na slovenskih gimnazijah, oziroma paralelkah tudi grščina poučevala s slovenskim učnim jezikom. Ob enem vprašal je deželni odbor, ali se spisujejo latinsko-slovenske vaje, ker je omenjena knjiga, založena pred 10. leti od deželnega odbora, pošla in je nova izdaja nujno potrebna. Deželni šolski svet je odpisal, da spisujeta prof. Kermavnar latinsko-slovnico, prof. Wiesthaler pa vaje. G. prof. Celestina na Ljubljanskem učiteljski poslovenil je Močnikovo: „Aritmetiko za učiteljske“ in se do deželnega odbora obrnil s prošnjo, da naj dovoli podporo izdatelju O. Bambergu, kateri bi tako ne mogel knjige izdati. Deželni šolski svet, do katerega se je deželni odbor obrnil, izrekel je, da bi ta knjiga potreba bila za učiteljske. Deželni odbor je tedaj dovolil O. Bamberga remuneracijo v znesku 200 gld., katera se mu je izplačala potem, ko je predložil tiskano knjigo. G. prof. Kermavnar na Ljubljanski gimnaziji prosil je deželni odbor, da mu naj dovoli nagrado za spisovanje latinsko-slovenske slovnice, katero je letos dovršil in za „Vadbe“ za 3. in 4. gimnazijski razred. Deželni odbor je torej dovolil 200 gld. nagrade. G. prof. Wiesthaler je dovršil in deželnemu odboru predložil knjigo: Latinsko-slovenske vaje za I. in II. gimnazijski razred s prošnjo za primerno nagrado, katera se je v znesku 150 gld. dovolila.

Vse posamične točke poročila se odobre.

Poslanec Robič poroča o užitninskem davku v podobčini Bistrica. Poročilo se glasi:

Vsled sklepa slavnega deželnega zbora od 14. oktobra 1884 predložil je deželni odbor prošnjo občinskega zastopa v Št. Rupertu c. kr. deželnemu predsedstvu in toplo priporočal, naj bi visoka vlada kakor hitro mogoče določiti blagovolila, kar je potrebno, da se v občini Bistrica (glavna občina Št. Rupert) v Krškem okraju užitninski da

v svojih čuvstvih in nazorih in vendar tako zaveden v vseh vprašanjih, ki se tičejo prave sreče in prave slave narodov. Bil je to narod brez morilcev, brez tatov, brez zlih ljudi, kjer se je po beneškem pregovoru vseh 6 dežel: Kranjsko, Koroško, Istro, civilno Hrvatsko, Dalmacijo in Dubrovnik moglo prepotovati z denarjem na dlani, narod, ki smo ga še le morali učiti, čemu rabita ključavnica in ključ, narod, ki je z neomajljivo neustrašenostjo se branil, od naše človekoljubne popolnosti prevzeti iznajdbo giljotine. Ta narod bil je najlepša družba dobrih ljudi, kar jih je Bog na zemljo zasadil, mej katerimi bi človek rad umrl.“

Vojvoda Otrantski spoznal je hitro težavni svoj položaj, vlada postala je mileja, vse strogosti kazenskega zakonika so se polagoma ublažile in vsi guvernerjevi koraki kazali so, da uglaja pot za odhod francoskih čet iz Ilirije. Karakteristično je v tej zadevi, da je Fouché obsodbo glasovitega roparja Jeana Zbogarja vrget v koš z besedami: „Ima slučajev, ko nam tak ropar more več koristiti nego cesarsko sodišče.“

(Konec prih.)

vek za vino najnižje vrste pobira po izredni tarifi na podlagi dosedanje 50 letne prakse o izvršitvi dekreta dvorne komore — 25. januarja 1834, št. 4013 (zbirka provincijalnih postav za Ljubljanski guvernement, 16. vezek 1. 1834.)

Na to je deželno predsedstvo naznanilo, naj bi se pravomočno dokazalo, da je res, kar se trdi v prošnji in v poročilu upravnega odseka slavnega deželnega zbora, namreč, da je bila Bistrica s Pijavico jedenkrat v jedno davčno občino združena. Vsled tega se pozveduje po tem dokazu in se bode potem prošnja zopet predložila c. kr. deželnemu predsedstvu.

(Konec prih.)

Govor g. poslanca Hren-a,

v seji deželnega zbora 22. decembra 1885.

Veleslavni deželni zbor!

Ko se o priliki rešitve letnega poročila oglasim, da nekaj besed o dolenjski železnici spregovorim, — mi gre le za to, da spolnim dolžnost, kojo mi moje poverništvo naklada, namreč da sem glasilo svojih volilcev in torej te besede spregovorim v imenu po meni zastopanih okrajev in njihovega prebivalstva. Ob enem pa smem konstatirati, da mene — dolenjska železnica ne zanima šele od onega časa, od kar imam čast, biti poslanec dotičnih okrajev, ampak, kakor gotovo tudi vsacega drugega izmed nas, že od onega časa, ko je dolenjska železnica sploh v vprašanje stopila.

Saj veste, gospoda moja, da je dolenjska železnica, ki je, kakor vsaka železnica zares prevažno podjetje, katero ves zasebni, narodno gospodarstveni, družbinski in kulturni živelj dotičnih okrajev živo zadeva, že dolgo pletena štréna, glede koje mi ravno tako želimo, da bi jo skoro in po vseči razmotali, kakor Dolenjci pričakujejo, da se bode našemu in njihovemu vzajemnemu prizadevanju posrečilo, te njihove, že dolgo gojene želje in nade uresničiti!

Znano je, da je dolenjska železnica že od onega časa, ko se je dovršila Rudolfova, to je gorenjska železnica, v naši deželni zbornici na dnevnem redu, ker že v seji od 3. oktobra 1868 je naš ranjki Lovro Toman, preblagega spomina, predlagal in slavni deželni zbor izrekel, da je nadaljevanje one železnice od Ljubljane naprej do hrvatske meje za blagostanje Dolenjske posebno važno in neobhodno potrebno, in da naj se brez zatezanj vse pripravno stori, da se delo začne in izvrši, ter da se ustreže gorkim željam cele Dolenjske in mnogim že ona leta uloženim prošnjam raznih dolenjskih mest, krajev in občin. — Ali kljub temu sklepu se je stvar v teku zadnjih 17 let komaj za korak naprej pomaknila. Kaj je bilo temu uzrok, ne bodem preiskaval; je li primankovalo primerne energije in pravočasnega umestnega delovanja, ali so bile druge stvarne zapreke. Dejansko je, da Dolenjci še dan današnji železnice nima, in da tužna in siromašna, skoro bi rekel, pozabljena Dolenjska še dan današnji zastoj pričakuje one vroče, morda prezgodaj izbujene želje in nade.

Šele zadnji čas, šele letos storil se je izdatni korak naprej, ko se je ustanovil železniški konsorcij za potrebna pripravna dela, za ustanovo dotičnih prog, za napravo potrebnih načrtov in proračunjenje stroškov. Da se je pa to zgodilo, je prva zasluga slavnega deželnega zbora, kateri je v seji od dne 10. oktobra 1884 za prvotna pripravna dela konsorcija dovolil izdatno podporo 5000 gld. V drugej vrsti pa gre za to priznavati zaslugo veleslavnemu kupčijskemu ministerstvu, ki je, kakor iz letnega poročila vidimo, konsorciju priskočilo s tem, da je poslalo lastne svoje merce in inženirje, da so stvar pretresali, si svet ogledali, črteže izdelali in priredili, kar je treba, da se dalji koraki storé. — In ker torej iz tega previdimo, da je visoka vlada železniškemu podjetju ugodna in naklonjena, — in ker ima omenjeni železniški konsorcij, kojemu se je, kakor iz zanesljivega vira vem, zadnji čas tudi „Länderbank“ z ulogo 3000 gld. pridružila, v svojej sredini tako odlične moči, in tako razumne in energične može, se smemo in hočemo zanašati, da se bode vprašanje dolenjske železnice skoro popolnoma dognalo in da dotičniki v svojem delovanju ne opesajo, dokler nas parni voz po železniških tirih ne ponese v osredje Dolenjske, Rudolfovo in v Kočevsko mesto!

Častita gospoda! ker smo mi, dasiravno posamezni poverjeni pač le od pojedinih volilnih okrajev, v celoti kot deželni zbor pa vendar zastopniki cele dežele Kranjske, nam je skrbet za celo našo

domovino v jednakej meri, in se torej pobriniti posebno za one kraje, ki so bili do sedaj najbolj zanemarjeni in za koje se je do zdaj najmanj storilo; — to pa je gotovo Dolenjska! — Ta del naše dežele, čeravno hrani v svojem krilu marsikojih dragocenosti, lepih vinskih gor, obilo gozdov z raznim lesovjem, ki ima vse pogoje za uspešno živinorejo, neprecenljive zdravilne vode, rudokope in v Kočevji in pri Črnomlju tudi bogato zalogo premoga, — ta del naše domovine nema vendar niti pravega prometa, niti primerne trgovine, in ne tovarniških in obrtnijskih podjetij. In zakaj ne? Zato, ker je tako malo znan, da, kdor v Dolenjski nema svojega domovja, jo skoro le po imenu pozna. — Ravno zato pa je treba, da jo po železnici, ki je gotovo kulturnosen element prve vrste, ožje pripnemo k drugim delom skupne naše domovine, da jo zvežemo po železniških tirih z drugimi sosednimi deželami, da jo odpremo stranskemu svetu, kajti kakor hitro Dolenjska dobi svojo železnico, si smemo biti svesti, da se bode gmotno stanje tudi tam skoro na bolje obrnilo, da se bode v malih letih ob železničnih progah začelo novo prometno gibanje, da se bodo mesta in vasice oživele, da se bode vrednost zemljišč povečala, da bodo prvimi turistom, ki si bodo ono deželico ogledali, sledili kmalu stalni naseljenci, sledil bode unanji kapital in unanji obrtnijski in tovarniški podjetniki. Tudi pridelki se bodo lažje in dražje spečavali, poljedelstvo, vinarstvo, ži vinoreja bodo se popela na boljše stopinjo in tako bode časoma tudi tam udomačilo se blagostanje namestu sedanje siromašine.

Železnica, gospoda moja, je jedino sredstvo za povzdigo gmotnega stanja naše Dolenjske, jedino sredstvo, da jo rešimo materialnega propada, kojemu se drugače sama oteči ne more. — Ko pa pridemo do tega prepričanja, nam je dolžnost, z vsemi močmi delati in ves naš upliv porabiti v to, da se začeto delo nadaljuje in srečno dovrši. Deželni zbor storil je prvi korak s tem, da je dovolil 5000 gld. za prvotna dela in vlada pokazala je svojo naklonjenost temu podjetju s tem, da je, kakor sem že omenil, odposlala lastno svoje inženirje za potrebna poizvedovanja in prvotna dela, torej dejansko in izdatno naše prizadevanje podpirala.

Meni je bilo pri srci, da izražam za te blage podpore toplo zahvalnost dotičnih, po meni v državnem in deželnem zboru zastopanih okrajev, in sicer veleslavnemu deželnemu zboru in visokemu kupčijskemu ministerstvu, ter prosim da se ta prisrčna zahvala v zapisniku zabeleži. — Nadalje pa priporočam to stvar častitemu železniškemu konsorciju, da tudi za naprej postopa energično, kakor do zdaj, — in konečno prosim gg. državne poslance, da o pravem času in na pravem mestu to važno zadevo krepko podpirajo in pospešujejo, ker po tej poti, po vsestranskem vzajemnem prizadevanju se smemo nadejati, da se vroča želja naša in našega dolenjskega prebivalstva vendar jedenkrat aresniči! (Živa pohvala.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. januarja.

Državni zbor se snide nekda 26. t. m. V prvi seji pridejo na vrsto v prvem branji nekateri iniciativni predlogi, ki so se stavili še pred Božičem, mej drugim predlog poslanca Coroninija, da bi se osnovalo posebno sodišče za verifikacijo volitev državnih poslancev.

V **českem** deželnem zboru začela je včeraj budgetna debata. Prvi se je oglasil k besedi dr. Knotz. Hudo je napadal namestnika in administracijo sploh. Omenjal je Kraljevodvorskih izgrediv in dotične pravde. Ker se je posluževal nedostojnih izrazov in govoril o stvarih, ki nima z deželnim budgetom nič opraviti, mu je deželni vrhovni maršal odtegnil besedo. Knotzu sta potem odgovarjala namestnik Kraus in dr. Edvard Grégr.

Sedmograjsko kulturno društvo, katero ima namen širiti madjarizacijo po Sedmograškem, razposlalo je madjarskim listom poročilo, da se v tej deželi nemadjarke narodnosti vedno bolj krepčajo. V dokaz navaja, da se je povečal rumunski časnik, ki izhaja v Sibinji ter ga ureduje profesor Slavici iz Bukarešta, kateremu so nalašč v ta namen dali odpust. V Braševem izhajajoča „Gazeta Transilvanici“ praznuje letos petdesetletnico svojega obstanka in pri vsakej priliki hudo napada Madjare. Poslanec Wolff odložil je uredništvo „Siebenbürgisch-deutschen Tagblatta“, kajti bil je saksonski stranki preveč zmeren. Mesto njega je Häuer prevzel uredništvo, katerega so rumunski listi z veseljem pozdravili. „Kronstädter Zeitung“ neprestano napada

ogersko državo in vlado. Duhovščina in odvetniki agitujejo za nemadarske narodnosti, v Kološi ustanovila se je banka „Economul“ za varstvo rumunskih interesov. Sibinski denarni zavod „Albina“ dobil je v poslanci Kozmi novega predsednika. Rumunsko kulturno društvo ustanavlja vedno nove podružnice; tudi je izdalo oklic, da se ustanovi velika rumunska knjižnica. Se ve, da pri takih razmerah tudi Sedmograjsko kulturno društvo ne drži križem rok, ampak močno deluje. Na 12. t. m. sklicalo je shod v Kološi, da se bode posvetovalo o bodočem delovanju. Pri tej priliki se bode tudi razgovarjalo, da bi se združila vsa madjarska kulturna in šolska društva na Sedmograjskem. Vsa ta objava pa ima, kar se pravi ni treba, samo namen, delati reklamo za Sedmograjsko kulturno društvo in še bolj nahajati Madjare proti drugim narodnostim.

Vnanje države.

Mirovna pogajanja mej **Bolgarijo** in **Srbijo** se še sedaj neso pričela. Srbija dela vedno ovire. Velevlasti silijo obe državi, da hitro skleneta mir. Te dni je Gurban efendi, turški komisar v Sofiji, bil odpoklican v Carigrad. Na potovanju skozi Plovdiv ga je dopisnik „Standarda“ vprašal, kaj je povod njegovemu potovanju v Carigrad. Odgovoril mu je, da se vrača v Carigrad, da tam določijo mirovne pogoje.

Srbski kralj Milan imenoval je Petra Vrbico, sina bivšega črnogorskega vojnekega ministra Maše Vrbice, srbskim nadporočnikom. Nekateri temu imenovanju veliko važnost pripisujejo. Mislijo namreč, da hoče Srbija si pogladiti pot, da se sprijazni s Črno goro.

Vojški attaché pri ruskem poslanstvu na Dunaji ima v Peterburgu nekako jako važno misijo. Najbrž gladi po sporazumljenju mej **ruskimi** carjem in **bolgarskimi** knezom. Ko je baron Kaulbars prišel v Gacino, vsprejel ga je tam minister carske hiše grof Voroncov-Daškov. Po daljšem pogovoru odpotovala sta oba v Peterburg, kajti baron Kaulbars bil je poklican k ministru vnanjih zadev, Giersu, in k načelniku generalnega štaba, katera sta ga vsprejela v daljši avdijenci. Kaulbars imel je že pogovore z vsemi višjimi vladnimi osobami v Peterburgu.

V tem, ko se velevlasti ukrepajo, bi li priznale popolno združenje Bolgarov ali samo personalno unijo, se administrativno združenje **Vzhodne Rumelije** z Bolgarijo vedno bolj dovršuje. Te dni je knez izdal ukaz, da se bolgarski justični zakoni uvedejo v Vzhodni Rumeliji. V Plovdivu pa že izražajo željo, da se vzhodnorumelijsko sebranje več ne snide, ampak se njih poslanci udeležijo narodnega sebranja v Sofiji.

Vsi **grški** listi že tako pišejo, kakor bi bila vojna s Turčijo že gotova. Opozicijski časopisi očitajo vladi, da je premalo skrbela za oboroževanje. Grki se baje dogovarjajo s Črno goro, da bi skupno začeli vojno s Turčijo. Poslednja bode pa tudi zbrala dovolj moči, da bode odvrnila vsak napad. Že sedaj ima na grški meji jako mnogo vojakov, a te dni je izdala ukaz, da se mobilizujejo redici v Damasku in Aleppu. Tudi redici v Mesopotamiji se bodo kmalu sklicali. Turčija slutiti, da bi šlo za njeno kožo, ko bi se stvari na vzhodu še bolj zamotale. Zategadelj je Carigradski vojni svet naročil Ahmed Ejubu, kateri je poveljnik četam na grški meji, da naj s silo zavrne Grke, ko bi poskusili prestopiti mejo.

Španski cortes so se zaključili. Nekateri poslanci so jako nevoljni, da se cortesom ni še v tem zasedanju dala priložnost, baviti se z vprašanjem zastran Karolinskih otokov. Nove volitve bodo v marci in začetkom aprila snideta se novovoljeni zbornici. — Castelar se je izjavil, da si ne bode prizadeval ustanoviti republike, ker nič ne koristi, imeti republikansko vlado, ako narod ni republikanskega mišljenja.

Angleški ministerski predsednik naznanil je v okrožnici svojim somišljenikom, da se parlament snide 12. t. m., da poslanci prisežejo in volijo predsednika. Slovesno, s prestolnim govorom, otvoril se pa bode parlament še le 21. t. m. — Irci nekda nečejo sedaj sklepati nikake zveze z liberalci, da bi vrgli konservativno vlado, kajti bojé se, da se parlament ne bi razpustil. Skušali bodo, kolikor se bode dalo, izviti koncesij iz rok Salisburyjevih za Irsko.

V spodnji **Birmi** hudo razsajajo roparji. Zavedujoči angleški častnik je že prosil pomoči. Pa tudi okrog Mandelay-a se klatijo roparske čete, 24 milj od glavnega mesta so roparji ubili tri Evropece. Iz Indije je vlada odposlala mnogo vojakov v Birmo, da pokoré ustajnike.

Dopisi.

Z Dunaja 5. januarja. [Izv. dop.] (Naučni minister, dr. pl. Gautsch) kaže jako veliko marljivost. Bodi to tudi res, da „nova metla dobro pometa“, na drugi strani se ne more tajiti, da je novi minister v malih tednih svoje visoke službe več praktično-administrativnega razuma pokazal in uveljavil, negoli prednik njegov, baron Conrad, v dolgih letih svojega ministrovanja. Komaj je bil dr. pl. Gautsch izdal reformatične naredbe

glede na zrelostne izpite in na dijaške knjižnice, že je tudi ukazal, da se ima po srednjih šolah Dunajskih vsakdanji pouk v prvi šoli pričeti ob 9. uri, da bode ugodniše za nežna leta malih dijakov, in potem, da se imajo zrelostni izpiti dovršiti v zadnjih osmih dneh šolskega leta na vseh učilnicah. Tiste naredbe je doposlal drugim deželnim oblastvom, da po njih uravnavajo red srednjih šol tudi po drugih mestih. Tukajšnje učiteljstvo sicer ni zadovoljno s poslednjimi naredbami. Ker se imajo takoj uvesti, treba bode hitro prerazdeliti posle posameznih profesorjev, predručiti sploh šolski red: tudi se obrazlaga oporekanje s tem, ker bodo kasneje dohajajoči prve razredniki motili pouk po drugih razredih; jako se konečno dvoji, da bi bilo možno vsekoli zrelostne izpite po mnogih srednjih šolah našega mesta odpravljati h kratu v zadnjem tednu šolskega leta, češ, da se ne bodo dale sestavljati dotične komisije. V naredbah teh se izrečno pravi, da so izdane sporazumljenjem nižavstrijskega šolskega sveta, toda temu baje ni tako. Ti ugovori neso še prišli v javnost, četudi bi utegnili biti rabni proti naučni upravi. To pa je znamenje, da se tukajšnja glasila ozirajo v svoji molčečnosti na mišljenje občinstva. Dijaki in roditelji so s temi naredbami ministrovimi jako zadovoljni, kakor se sploh praktično delovanje, katero je novi minister pričel, soglasno hvali. V ta namen bode, kakor se naznanja, dr. pl. Gautsch potoval tudi v Prago in v Brno pregledat tamošnje šolske razmere. Osobito bode res koristilo, ako se minister sam seznani s svojim področjem po mešovityh, dvojezičnih kroninah. Želeli bi mi, in dela naj se za to, da bi novi minister pogledal tudi na jug, v naše šolske razmere, v katerih toliko trpi nauk naše slovenske mladine!

Že dosedanje delo novega naučnega ministra jasno kaže, da se tudi v področju naučne uprave nahaja polje, katero je, rekel bi, neutralno, odmakneno narodnim ni verskim prepričkom. Vsa tehniška vprašanja, vprašanja upravne eksekucije spadajo na to polje, kjer se ne moti objektivnost in nepristranost, kjer je možno vladati v duhu praktičnem, gledati na to, kar je koristno in prikladno. Zadnjih naredb ni izsilila nobena stranka, ni konkordat, ni framonstvo. Velike, reformatične ideje neso, a praktične so in utilitarne. In morebiti nam z njimi dr. pl. Gautsch kaže svoj program, da nam namreč hoče biti upravni minister, ki ima pred očmi splošne namene državnega pouka, namene, ki neso zavisi od stoterih strankarskih uplivov in teženj. Ako je res to novega ministra namen, ne bojmo se, da bi s tem namenom ne imel tudi volje, rešiti nam Slovincem šolsko vprašanje po naših željah. Naše želje ne skušajo premakniti velicega položaja, niti okrušiti principa. Mi hočemo le pravico v selanjih mejah šolskih zakonov in zadovoljni bomo, ako uprava naučnega ministra ne bo prezirala nedostatkov v našem šolstvu.

Iz Ormoža 7. jan. [Izv. dop.] — Naša „Sloga“ je imela včeraj svoj občni zbor in novo volitev predstojništva, v katero so izvoljeni skoraj vsi stari odborniki; zborovanje se je vršilo pod nadzorstvom g. c. kr. okr. glavarja pl. Premiersteina. Zanimive stvari so se od mnogobrojnih slogašev razpravljale, čisto političke, pa tudi čisto gospodarske, o vsem tem pride prihodnjič natančneje poročilo; za danes naj prijavim tole peticijo, katero je „Sloga“ sklenila poslati na visoki deželni zbor Štajerski:

„Mi Slovinci na spodnjem Štajeru smo za božičnico dobili na znanje tudi osnovo resolucije naučnega odbora slavnega deželnega zbora, ki name rava naše šole popolnem ponemčiti. Podpisana „Sloga“ prosveduje odločno proti takovemu postopanju, posebno pa poudarja, da ne veljajo nič vsi tisti uzroki, katere navaja naučni odbor. On namreč pravi.

Prvič: „da je želja vsega Windisch-ljudstva na spodnjem Štajeru, da se otroci v šoli nemški jezik naučijo.“ To ni istina. Tukajšno slovensko prebivalstvo je zelo zadovoljno, ako se le to v narodnih šolah doseže, kar postava tirja (§ 1. šolske postave od 14. maja 1869), ki se glasi: „Narodna šola ima otroke pobožno odgojevati, njihov duh razvijati jih tiste znanosti in zmožnosti naučiti, ki so za življenje potrebne, zato skrbeti, da postanejo pošteni ljudje in krepki občani.“ V ljudskih šolah torej nij mogoče samo jezikoslovje tirati, kdor bi hotel iz narodnih šol kakove goder jezikoslovne šole narediti, ravnal bi protipostavno; od slavnega deželnega zbora pričakujemo, da bode protipostavne nasvete naučnega odbora zavrgel.

Drugič: pravi naučni odbor: „da slovenski otroci le kar vliirajo v nemške in zasebne šole“.

Tudi to ni istina. Bilo je in bode, da nekateri premožni Slovinci svojo deco pošiljajo v višje šole, katere so žalibože povse nemške; vendar ne bi bilo pravično niti postavno, da bi ogromna večina otrok se morala nemški učiti le zategavoljo, ker bi morebiti jeden ali drugi iz fare rad šel se učiti na višje šole.

Tretjič: pravi naučni odbor, da se trgovina in dobiček spodnjega Štajera obrača le bolj proti nemškemu severu“.

To pa tudi ni istina. Naša vina Nemci kupujejo, ako so dobra in ako jih imamo, drugače pa grejo na Madjarsko kupovat celo mimo tistih vinoposestnikov, ki bi jih v nemškem jeziku dobili v svojo klet.

Četrtyč: Na konci pravi tisti odbor: „da je zbog jedinstva in nerazdeljivosti štajerske dežele, ter zbog jedinstva in nerazdeljivosti cele države in vojske neizmerno potrebno nemški jezik gojiti.“ To pa že celo ni istina. Slovinci pa Nemci se na Štajerskem že več ko 1000 let; naučni odbor pa nam hoče vzeti naš slovenski jezik, ter nas popolnem ponemčiti. Mi pa se ne damo. Mi presvetlemu cesarju in avstrijski državi vsikdar zvesti Slovinci smo jako razžaljeni, ako odbor pravi, da razpade Štajerska, razpade Avstrija, razpade vojska, ako še mi dalje Slovinci ostanemo, mi prosvedujemo proti takovemu postopanju in se tolažimo s tem, da noben pameten človek naučnemu odboru glede temeljivosti navedenih razlogov verovati ne more.

Pokorno podpisana „Sloga“ torej ponižno prosi:

Slavni deželni zbor naj predlog naučnega odbora glede nauka nemškega jezika v vseh šolah slovenskega Štajera zavrne.“

Takih prošenj je tudi več občin in krajnih šolskih svetov Ormoškega okraja podpisalo; vse to se bode poslalo našemu slogašu, neustrašljivemu boritelju g. Božidarju Raiču. Mnogoštevilni zbor slogašev kaže, da se politička in narodna zavest bolj in bolj širi mej ljudstvom tukajšnjega okraja; upamo, da bode narodni duh tudi takrat zmagal, kadar bode treba narodnost svojo tudi dejanski pokazati.

Domače stvari.

— (Cesarjevič Rudolf) prevzel je pokroviteljstvo veteranskega društva v Kamniku.

— (Pesnik Gorazd) je za davico nevarno zbolel. Dal Bog, da bi mu skoro odleglo.

— (Načelnico nunskega samostana) v Ljubljani bila je danes zopet na tri leta izvoljena dosedanja načelnica č. mati Antonija Murgel.

— (Zabavni večer) pisateljskega podpornege društva je jutri zvečer ob 8. uri. Predsedoval bode gosp. Ivan Hribar, čital pa gosp. Janko Kersnik.

— (V Šent Vidu nad Ljubljano) bil je pretekli praznik občni zbor tamošnje Čitalnice. Mej drugimi točkami bilo je tudi posvetovanje, katere časnike bi društvo naročilo. Duhovna gospoda zahtevala sta kategorično, da se mora „Slovenski Narod“ opustiti. O tem predlogu vnela se je jako živa debata in naposled moralo se je glasovati po imenih. Zmagala je stranka „Narodovcev“.

— (Tržaške mestne volitve.) V ponedeljek dne 11. t. m. se začne mestne volitve; v ponedeljek in torek bode namreč volil 4. mestni razred. V ponedeljek 4. t. m. so imeli patrijotični volilci IV. razreda (Slovinci in Italijani) svoj volilen shod, katerega se je udeležilo nad 300 volilcev in sklenilo se je, da bodo Slovinci in Italijani volili jedne in iste patrijotične kandidate, mej temi tudi par Slovencev. Kakor vse kaže, bode volilni boj jako vroč in srdit. Pri vsem tem utegnejo patrijotje spraviti v mestni zbor v IV. razredu vsaj 4 do 6 poslancev, ali treba je, da patrijotje vsi brez razločka storijo svojo dolžnost. V prvem in tretjem razredu je skoro gotovo, da zmagajo kandidatje političnega društva Edinost, katero je imelo danes svoj volilni zbor in je postavilo te le kandidate: Za I. okraj: Peter Peršič, c. kr. carinski uradnik. Za II. okraj: Ivan Marija Klun, posestnik v Rocolu. Za III. okraj: Štefan Nadlišek, geometer in posestnik pri sv. Ivanu. Za IV. okraj: Filip Abram, c. kr. svetovalec višje sodnije v Trstu. Za V. okraj: Matija Valentin Živic, inženir v Trstu. Za VI. okraj: Ivan Naberger, državni poslanec in posestnik na Proseku.

Ker so vsi ti kandidatje poštene rodoljubi in po vsem vredni, da zastopajo naš narod v Tržaškem mestnem, oziroma deželnem zboru, zato se je na- dejati, da bodo okoličani vsi volili skoro jednoglasno po društvu Edinost priporočene kandidate. Nekaj zdražbe bode sicer v I. V. in VI. okraji. V prvem bode najbrže na svojo roko kandidiral g. Križanec, v V. gosp. Burgstaller, v VI. celó rudečkar gosp. dr. Angeli; ali nadejati se je, da se čudne nakane teh mož razbijejo nad odločno voljo okoličanov. Čas je, da Slovenci pokažemo, da nečemo biti brez- voljno orodje v rokah naših sovražnikov in posa- meznih čestihlepežev. Kakor reči stoje, gotovo je, da bode imela patrijotična stranka s pomočjo oko- ličanskih poslancev večino v Tržaškem zboru, ta večina pa bode morala gledati, da izvoli pravega župana, moža skozi in skozi zanesljivega in patrijoti- tičnega. Sliši se, da se v patrijotičnih krogih misli na Rossetti pl. Škanderja. Ta bi bila pri sedanjih okoliščinah še najboljša volitev. Pa bomo videli. V V ponedeljek se začne volilni boj, ki bode trajal celih 14 dni.

— (Proti trsni uši.) Državni zakonik od 5. t. m. objavlja dopolnjujočo in popravljajočo po- stavo od 27. junija 1885 glede na trsno uš. Ob jed- nem se razglša naredba poljedelskega ministerstva od 20. decembra 1885 o komisijah v rečeh trsne uši, katere se imajo kot strokovnjaška svetovalstva pridodati deželnim oblastvom na Spodnjem Avstrijskem, Štajerskem, Kranjskem Goriškem, v Trstu, v Istri, v Dalmaciji, na Českem in Moravskem. Več o tem kasneje.

— (Hranilno in posojilno društvo v Gorenji Šiški) ima v nedeljo v 17. dan t. m. popoldne ob 2. uri v gostilni gosp. Jakoba Mat- jana svoj redni občni zbor. Dnevni red: Računsko poročilo za 1885. l. — Predlogi članov. — Volitev predstojništva.

— (Okrajna posojilnica v Krškem) ima v nedeljo, 24. t. m. ob 10 uri popoldne ob- čni zbor v šolskem poslopju s sledečim dnevnim redom: 1. Polaganje računa od 1. julija do 31. de- cembra 1885. — 2. Volitev načelnstva in računskih preglednikov. — 3. Predlogi.

— (Vabilo) k družemu rednemu občnemu zboru pevskega društva „Zora“ na Vrdeli, ka- teri bode v nedeljo 10. t. m. v prostorih „obrtnej- skega društva“ na Vrdeli s sledečim dnevnim re- dom: 1. Nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Prenaredba neke točke pravil. 5. Volitev novega odbora. 6. Posamezni pred- logi. Začetek ob 3. uri popoldne. K temu občnemu zboru najljubneje vabi odbor.

— (Razpisanih) je 6 Metelkovih ustanov po 42 gld. za ljudske učitelje, ki se posebno odli- kujejo v gojitvi slovenščine in sadjarstva. Natečaj do konca t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Gradec 8. januarja. (Deželni zbor.) Na- mestnik odgovarja na Neckermannovo interpe- lacijo glede razmer na Celjski gimnaziji, da ravnateljstvo ni krivo tem neredom, nego huj- skanje, prihajajoče od zunaj (Deutsche Wacht). Ako to ne neha, bode vlada primorana, gim- nazijo nekam inam preseliti.

Dunaj 8. januarja. Pogajanja so tako daleč dospela, da se bodo posvetovanja v so- vetu skupnega ministerstva, ki se snide danes opoldne pod predsedstvom cesarjevim, lahko končala.

Pariz 8. januarja. Časopisi vsprejeli so ugodno novi kabinet, ki je ministerstvo sprav- ljivosti.

Madrid 8. januarja. Včeraj v Algeiras 22 ljudi za kolero zbolelo, 11 umrlo.

Dunaj 7. januarja. Naslednikom Glaser- jevim imenovan je Leopold vitez Cramer, do- sedanji generalni odvetnik pri generalni pro- kuraturi.

Pariz 7. januarja. General Courcy brzo- javlja, da je koncem decembra v Anamu pun- tarska tolpa francoskega misijonarja in 500 kristijanov pomorila.

Sigurno zdravilen uspeh. Vsem, kateri trpe vsled zapetja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tiščanja v prsih, glavobolja in drugih slabosti, pomaga gotovo pri- stni „Moll-ov Seidlitz-prašek“ Skatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekar- nah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 7 (11—9)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Poslano.

Bolezni vsake vrste, zlasti **bolezn živcev**, pa- dico, bolečine v želodeci, nervozno šumenje po ušesih, trganje po ušesih, slab posluh, glavo- bole, migrene, bledico in mrtvico ozdravlja po ra- cijonalnej zanesljivi metodi. Pri bolnih na pijunih in nadušljivih dosežemo v štirih tednih čudovite uspehe. Prosimo obširno poročilo poslati nam s pridejano marko za odgovor.

Privatna klinika „Freisal“ v Solnogradu. (Avstr.) (708—6)

Tujci:

7. januarja.

Pri **„nu“**: D. Ilfus z Dunaja. — Nagy iz Budim- pešte. — Weinberger z Dunaja. — Pogačnik, Demetz iz Cerknice. — Schwarz iz Hrvatskega. Pri **„val“**: Vogel z Dunaja. — Mally iz Celovca. — Berger z Dunaja. — Klein iz Reke. — Jonke z Dunaja. — Haller iz Zagreba. Pri **cesarji avstrijskem**: Vidie i: Kranja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
7. jan.	7. zjutraj	731.32 mm.	20° C	sl. zah.	obl.	7.60 mm.
	2. pop.	730.84 mm.	70° C	sl. jz.	d. jas.	snega in dež.
	9. zvečer	732.01 mm.	38° C	brezv.	dež.	

Srednja temperatura + 4.3°, za 6.9° nad normalom.

Dunajska borza

dné 8. januarja t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	83 gld. 85 kr.
Srebrna renta	84 „ 65 „
Zlata renta	111 „ 60 „
5% marčna renta	101 „ 15 „
Akcije narodne banke	873 „
Kreditne akcije	296 „ 80 „
London	126 „ 75 „
Srebro	— „ — „
Napol	10 „ 03 „
C kr cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	62 „ 15 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld 123 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld 170 „
Ogrska zlata renta 4%	100 „ 90 „
„ papirna renta 5%	92 „ 70 „
5% štajerske zemljišč odvez. oblig.	104 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld 117 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126 „ 25 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 „ 70 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „ 80 „
Kreditne srečke	100 gld 178 „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 103 „
Tramway-društ. veli 170 gld a v	196 „ 60 „

Blizu Litijanskega trga prodaja se iz proste roke, oziroma dá v najem

mlin s štirimi tečaji in stope z osmimi pahovi

in jako močno vodno silo.

Če se bodo želelo, pridalo se bode nekaj zemljišč. — Kaj več pove Anton Roth v Ljubljani na Sv. Petra cesti št. 34. (16—1)

Priznano nepokvarjene, izvrstne

Voščene sveče

izdelujejo

(738—4)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Umrli so v Ljubljani:

3. jan.: Ana Ažnch, klju- čarjeva hči, 1 mes., Tržaška cesta št. 19, za božjastjo. — Urša Končan, hišina, 29 let, Emónska cesta št. 4, za jetiko. — Jovana Opic, uradnikova vdova, 75 let, Karlovska cesta št. 7, za starostjo. 4. jan.: Anton Smraje, kajžar, 50 let, Ulice na grad št. 12, za jetiko. 5. jan.: Marijana Trtnik, krojačeva žena, 39 let, Fran- čiškanske ulice št. 16, za je- tiko. — Ludmila Binter, zla- tarjeva vdova, 69 let, Krakov- ski nasip št. 10, za otrpnenjem pluc. 6. jan.: Štefan Mizlevič, blavec, 70 let, Kravja dolina št. 11, za oslabiljenjem.

V deželnej bolnici:

30. dec.: Karolina Mazini, gostija, 70 let, za starostjo. — Janez Majdič, zidar, 47 let, za jetiko. — Jovana Majdič, delavka, 19 let, za jetiko. 1. jan.: Marija Princ, po- sestnica, 51 let, za vodenico. 2. jan.: Jakob Stojce, go- stač, 75 let, za starostjo.

Anton Borc

iz Trzina št. 22

bivajoč sedaj v Bosni ali v sosednjih deželah, je prošel, svoje bivališče naznanit Blažu Musiću v Trzinu št. 35. (1—3)

Spreten mizar

dobi takoj delo; prednost ima tisti, ki je pri orgeljarstvu že delal. (14—2)

Natančneje se poizve pri upravnistvu „Slov. Naroda“.

Dobro ohranjena garnitura

proda se po ceni in odda se v najem tudi mesečna soba

z lastnim udom, z jedno ali dvema posteljama v Fran- čiškanskih ulicah št. 4, I. nadstropje. (13—2)

Kazglas.

Davkoplačevalci se opozorujejo, da so obroki za vplačevanje cesarskih davkov za leto 1886 sle- deči:

1. Za zemljiški (gruntni) davek: vsak mesec do zadnjega dne meseca;
2. za hišni davek: vsako četrletje, in sicer 1. februarja, 1. maja, 1. julija in 1. oktobra;
3. za pridobinski davek (za patente): 1. ja- nuarja in 1. julija;
4. za dohodninski davek: koncem vsacega četrletja in sicer do zadnjega dne marca, junija, septembra in decembra.

Ako se ne vplačajo davki najdalje v 14 dneh po preteku teh obrokov, se računajo od dotičnih zneskov obresti, 4 tedne pozneje se pa izterjajo davki z eksekutivnim opominom, oziroma po ekse- kutivni rubežni.

To se naznanja, da vé vsak ob pravem času vplačati svoj davek ter se izogibati eksekutivnemu izterjanju.

Mestni magistrat Ljubljanski,

v 1. dan januarja 1886. (11—2)

CHAMPAGNE
AYALA & Co.
Glavna zaloga v Ljubljani pri g. PETER LASSNIK-u.
Varstvena znamka.

Za zimsko zdravljenje!
Nova napolnitev
medicinalnega

ribjega olja.
Pristno in jako zdravilno.
1 steklenic. 60 kr., dvojne velikosti 1 gold.
Prodaja (674—9)
LEKARNA TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.

NEUSTEIN-ove posladkorjene

KRI ČISTEČE PILE

SVETE ELIZABETE.

Boljši od vseh podobnih izdelkov, nájamo te pastilje nič škodljivega v sebi; najuspešnejše se rabijo zoper bolezni v organih spodnjega dela telesa, prehajalno mrzlico, bolezni na koži, v mož- janah in ženske bolezni; čistijo kri in lahko odpravljajo blato. Ni ga zdravila, ki bi bilo boljše in pri tem popolnem neškodljivo zoper

telesno zapretje,

gotovi vir vseh bolezni. Ker so posladkorjene, uživajo jih radi tudi otroci. Te pile so odlikovane z jako častnim pismom dvornega svetnika Pitha.

J dva skatljica s 15 pilami velja 15 kr. — Zavitek, osem skatljic skupaj, 120 pil, velja samo 1 gld. a. v. (589—14)

Vsaka skatljica, ki nima znamke: **Apotheke zum heiligen Leopold** in na zadnji strani naše varstvene znamke, je ponarejena, ter svarimo, naj se ne kupuje.

Paziti se mora dobro, da kdo ne dobi slabega, neupl- nena ali celo škodljivega izdelka. Vsakdo naj izrečno zahteva Neusteinovih Elizabetinih pil, te imajo na zavitku ter navodilu za rabo poleg stoječi podpis.

Glavna zaloga na Dunaji: Apotheke „ZUM HEILIGEN LEOPOLD“ des PH. NEUSTEIN, Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse.
V Ljubljani se dobivajo pri gospodu lekarji Gabriel Ficcioni.

Lastnina in tisk „Navodne Tiskarne“.